

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 1. Quomodo illi Deus patefecerit varia ministeria Angelorum, quæ
obeunt in commodum hominum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT I.

Quomodo illi DEUS patefecerit varia ministeria Angelorum, quæ obeunt in commodum hominum.

Exordiamur ab antiquissimis Cæli Incolis, qui sunt Angeli, quorum prerogativa, officia ac ministeria impendantur, ac ordinantur in bonum hominum. Eorum namque omnium DEUS valdè distinetam consulit sua Famula notitiam.

§. I.

Angeli manifestant hominibus Divina magnalia.

Primam Angelorum habuit visionem, dum obirent suum præcipuum munus, quod est, manifestare hominibus mysteria & secreta DEI per species & representationes proportionatas ipsorum statui. Ea fuit huiusmodi. Dum, inquit, agerem cum DEO collecta in meo cubiculo, vidi oculis animæ, adesse ibi præsentem tres puellus, valde formosos & gratiosos, præferentes ætatem quasi decem annorum, elegantissimè indutos vestibus exornatis auro, & gemmis, capilli erant flavissimi coloris aurei, quos habebant cinctos pretiosissimis zonis aureis, circumdantibus eorum capita. Quia verò ipsos non noveram, utpote nunquam à me visos, vix illos audebam aspiceret, sed quando subinde attollebam oculos, & eos intuebar, videbam manifestissimè unum indutum veste puniceâ, exornatâ auro, suâque zonâ redimitum; verùm alios duos non discernebam tam clarè: quia stabant ità conjuncti, ut cum videretur primus, non possent bene conspici reliqui duo: interea tamen simul videndo primum, videbam per ipsum cæteros, indutos vestibus candidis, auro fulgentibus ac argento, & habentes in capitibus zonas aureas & argenteas. Præterijt is dies ità, ut illorum non ampliùs recorderer. Postridie verò cum essem collecta, adverti eadè

noctis horâ, juxta me Angelum meum Costodem, quem etiam nunquam aliàs videram, neque senseram præsentem; exillustratione verò cœlesti ipsum agnovi, & ille mihi dixit, tres parvulos, quos præterlapâ nocte videram, fuisse sanctos Angelos. Ego hoc dicto eram consternata, neque id satis poteram credere, dicendo intrâ me frequenter: Angeline ad me? ego sane id non mereor, sed aliquid aliud longè diversum. Dum hoc dicerem, ac dubitarem, modicumque timerem, dixit mihi Dominus: Quare ità es dubia ac timida, dicendo: Angeline ad me? Angeline ad me? ubi sum ego, nunquid non erunt & ipsi? Cum hoc audirem dici à Domino, fui vehementer confusa, neque ampliùs sum ausa proferre illa verba. Tantùm dixi: Ità certè est, mi Domine.

Alio die manè mihi dixit Divina Magestas clarissimè, ità ut mihi omne dubium eximeret, illos tres parvulos, quos videram, fuisse suos Angelos, & arguit me incredulitatis, quam habueram. Eram vehementer afflicta propter admittam culpâ, quod noluerim ipsos aspiceret, & rogavi Dominum, ut mihi ignosceret istum defectum, innuendo ipsi, ut si placeret, permitteret me eos videre, quandoquidem fuerim tam inurbana, ut illos, cum haberem præsentem, non fuerim intuita. Respondit mihi Dominus: Dico tibi, quod cum fueris incredula, & in aliquantum deliqueris, non sis ipsos tam citò conspectura. Et factum est ità, quia præterierunt multi dies, quin illos viderem, donec mihi Dominus contulisset ingens lumen pro agnoscendo altissimo mysterio Sanctissimæ Trinitatis, quo tempore mihi manifestavit secretum trium illorum Angelorum, ut cum essent tres, viderem unum, & in illo uno viderem omnes tres; significans mihi, hanc visionem me habuisse, ut præpararer ac disponerer pro meliùs intelligendo mysterio

San-

Sanctissimæ Trinitatis, & quomodo, licet sint tres Personæ, unus tamen tantum sit DEUS ac Dominus; atq; tunc istos Angelos vidi quàm clarissimè.

§. I.

Quomodo custodiant homines.

Officium per spectissimum Angelorum est, custodire homines, id quod ipsi Dominus, manifestavit hunc in modum. Decumbentem, ait, in lecto propter magnam debilitatem, & infirmitatem, ac tum inter ardentem affectus amoris DEI vidi oculis animæ, ad caput lecti, adesse duos Angelos, qui tenebant manus sub cervicali, ut asurgerem medio corpore, quemadmodum infirmus erigi consuevit in lecto. Hi Angeli erant mirum in modum formosi, sed alter longè formosior altero, quia erat indutus elegantioribus vestibus, candidis instar nivis, & in humeris & pectore decussatim circumdatus pretioso quodam ac splendido cingulo, ex purissimo auro; capilli verò erant flavi instar fibrarum pretiosissimi auri, & oculi instar clarissimarum & lucidissimarum stellarum. Aspiciebam illos cum ingenti solatio, specialiter verò illum formosiorē, quem intellexi, peculiariter illustrata à DEO, esse meum Angelum Custodem: sed aliunde vehementer confundebam, & pudefiebam, quòd mihi exhiberetur ista gratia, ut ter quaterve me voluerim indè proripere, si potuissem, & fuisset permissa. Incepi cogitare, quem in finem sancti Angeli mihi præstarent talem favorem, & quia tota eram occupata à cognitione mearum miseriarum, imaginabar mihi, sisti me ab ipsis eo modo coram Divina Majestate, ut mihi eas ignosceret, meique miseretur; ac si aliquis constitueret pauperem valde miserabilem coram quopiam Principe, ut per motus ipsius egestate, ac miseriam illi subveniret. Dum essem intenta isti considerationi, dixit mihi Dominus quàm amantissimè ac suavissimè: Adverte, non esse id quòd tu cogitas, sed quòd ego tibi dicam: Non recordaris, te frequenter audivisse, quòd scriptum sit de ijs, qui me diligunt & ser-

vant mea mandata: *Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus vijs tuis; in manibus porabunt te, nè forte offendas ad lapidem pedem tuum?* Hoc igitur est, quòd modò tecum agitur. His verbis adeò exarsit cor meum amore hujus Domini, ut videretur totum esse conversum in ignem, dixerimque ipsi cum vehementi affectu: Jam memini, mi Domine, ac Dilecte animæ meæ: sed ego non perceperam tam multum, quia istam admirabilem magnitudinem tuæ infinitæ bonitatis non expenderam, neq; immensitatem clementiæ, & misericordiæ, quam exhibes peccatoribus; ideòque non existimabam, nec mihi veniebat in mentem, quòd loquereris mecum, quæ sum adeò plena peccatis, & miseris; sed cum illis, qui tibi verè serviunt, & obediunt. Tandem autem, nescio quid tibi dicam, nisi ut benedictum sit nomen tuum in æternum, propter hanc infinitam bonitatem, ob quam taliter agis. Tum sancti illi Angeli me elevaverunt, & reperi me in cœlesti Jerosolyma, ubi mihi contigerunt ea, quæ sunt superius narrata.

Aliàs manè expergefacta, vidi ad caput mei lecti stantem quendam sanctum Angelum, eique innixum cum summo silentio, quasi me custodiret dormientem, nè mihi aliquid accideret noxium animæ vel corpori; & obstupescens attentionem hujus sancti Angeli, glorificavi DEUM, propter curam, quam de me habebat.

In alia gravi molestia & afflictione, inquam me redegerant dæmones, dum me putarem esse solam, ideòque affligerer, dixit mihi Dominus: Noli affligi, quia non es sola: hic sunt, qui te juvabunt, tibiq; subministrabunt omnia necessaria. Subitò elevavi oculos animæ, & vidi illic adesse quatuor vel quinque Angelos, fixè intuentes meum vultum, ut viderent quid vellem, & quam re indigerem, recrearentque me in ea afflictione: ideo apprehenso lecti tegumento, elevaverunt illud aliquantum, ut me refocillarent, atque ità cessavit meus vehemens sudor. Attonita, quòd viderem curam, quam habebant sancti Angeli, qualem habere posset

Yy

famit-

famiulus fidelis, ac sollicitus de præstando obsequio, Domino suo in simili molestia, dixi illis: Sancti Angeli, attendite ac advertite, me, cui exhibetis istum favorem, esse vilissimam, & miserabilissimam creaturam omnium, quas habet DEUS, atque vos esse Aulicos caeli, & Spiritus Beatos. Ipsi responderunt: Noli consternari, neque mirari, id quod vides: nos enim fumus servi communis omnium Domini, qui est tuus Pater, ideoque non est mirum, quòd servi Domini in rebus necessarijs serviant ijs, qui sunt filij ejusdem Domini, cui famulantur.

Alià vice, cùm in lecto decumberem, solito afflictor, licet mei quatuor Angeli consueverint me in surgendo juvare, vidi venientem quendam Seraphinum in curru igneo, qui totus ardens, ubi descendisset ex curru, apprehensis meis humeris, nullo negotio me erexit.

§. III.

Quomodo ungant, & confortent homines.

Aliud munus Angelorum est, confortare debiles, ipsosque recreare, augendo spiritali unctioe gratia, & gaudio Spiritus sancti. Hoc illi ostendit Dominus, dum esset vehementer debilis, sed vehementer flagraret amore Christi Domini. Vidi, inquit, illum oculis animæ, quòd adesset, meque amantissimè intueretur. Sua Majestas aspexit Divinis suis oculis quosdam sanctos Angelos, qui aderant. Dum ipsos aspiceret, inceperunt se movere ex loco, in quo erant. Non vidi autem, quid agerent, sed adverti, me habere ingens linteum & candidissimum, suppositum mento, idemque totum extensum in lecto. Mirabar, & stupebam cogitans, vellèntne mihi fortè præbere aliquem cibum, ad corroborandam meam debilitatem. Cùmque id cogitarem, accessit unus ex illis sanctis Angelis quàm reverentissimè ad Christum Dominum, & summè attentus ad id, quod agebat, plumulâ aureâ valde artificiosâ & pretiosâ, quæ erat imbuta quodam Divino liquore, signavit me triplici cruce, unâ in-

fronte, alterâ juxta os, & tertîâ in pectore, quæ remanserunt expressæ in ijs partibus, splendentes instar purissimi auri, adeoque quodammodo inculpæ, ut non viderentur posse deleri. Deinde advenit alius sanctus Angelus, & abstulit mappam, quæ mihi fuerat applicata. Admiranti mihi id, quòd fiebat, neque scienti, quid hoc mysterium significaret, declaravit illud Christus Dominus, dicendo: Nunquidne audivisti, referri locum quendam Scripturæ: *Unxit te DEUS, DEUS tuus oleo lætitiæ?* Hoc ipsum est, quòd modo tibi accidit: gaude, & esto contenta, quia modo denuò unctâ es meâ gratiâ, & confortata virtute meâ. Factumque est ita, quia fui vehementer recreata, valdeque corroborata post debilitatem & imbecillitatem, quam senseram.

Quoad hanc visionem multò magis miror id, quòd illi contigit post duos menses, quando ipsam voluit describere, non esse imaginabilis affabilior conversatio, eâ, quæ tunc egit cum Domino. Non poteram, aut recordari, fuissentne tres cruce, an tantùm duæ: quia non memineram, ubi fuisset formata tertîa, vel utrùm, qui ipsas efformavit, fuerit Angelus, an verò ipse Dominus. Cùmque nollem progredi in eo, quòd scribebam, interrogavi ordine de his omnibus Divinam Majestatem, & ad omnia mihi sic fuit responsum: Cruces fuerunt tres, & tertîa est efformata in pectore. Fuit autem Angelus, qui te unxit meo nomine, & meâ potestate; ac proinde accepisti eandem virtutem, quam accepisses, si ego ipse id fecissem: sicut do meam potestatem Sacerdoti, qui meo nomine, & meâ potestate ac verbis, potest absolvere à peccatis, baptizare infantem, & mundare à peccato originali, ac reliqua officia Sacerdotis peragere.

§. IV.

Ferunt pretiosa Dona DEI hominibus, & procurant reditum hominum ad DEUM.

Amplificemus quòd dictum est, aliâ occasione, in qua palàm fit, quomodo DEUS

istos beatos Spiritus nobis confert sua dona, ac virtutes caelestes, ydemque procurent id, quod nos illi debemus, retribuere, ac vicissim offerre in compensationem, & gratiarum actionem, qua in re consistit primum, maximèque proficuum Angelici muneris obsequium, quod nobis exhibent.

Vidi, ait, quodam die (anno 1615.) quinque vel sex Angelos DEI, qui admirabiliter ferebant quoddam elegans & pretiosum serinium, mediocri magnitudinis, pellucidum ita, ut forinsecus conspiceretur thesaurus, qui intus ferebatur. Erat ex nitidissima crystallo, & ornatum auro obryzo. Mei sancti Angeli exceperunt cum magno gaudio eos, qui advennerant cum isto scrinio, & statim illud collocaverunt, ac aperuerunt mysticè, ceperuntque exponere gemmas & thesauros, qui in illo adferebantur, ponentes singula illa pretiosa cimelia in manibus singulorum illorum sanctorum Angelorum, qui obtulerant mysterium, coram reliquis adstantibus, & sancto meo Angelo Custode. Interea, dum id fieret, etiamsi mea anima hæc videret (quia ad videndum cogebatur) manebat unita DEO, petens ab illo, ut solet, cum tenero fervore sanctissimum ipsius lumen, ne deciperetur. Tum illi sancti Angeli, servi magni Regis Majestatis, & sanctus meus Angelus Custos, mihi dixerunt: Soror nostra, attende, & cognosce misericordias, quas tibi DEUS præstat, ac Dona, quæ suâ divite, ac pretiosissimâ manu tibi elargitur. Aspice illa, & suscipe, cum gratiarum actione. Tunc mea anima defixit oculos in illo mysterio intentissimè, quia jam non poterat aliter fieri, & vidit in manibus singulorum illorum sanctorum Angelorum singula cimelia, pretiosa, ac admiranda, ex purissimo & splendidissimo auro, nec non gemmis elegantissimis, quasi caelestibus; sed unumquodque diversimodè efformatum. Unus habebat in suis manibus annulos, qui mihi videbantur esse septem, representantes & significantes septem dona sancti Spiritus; alius habebat in aures, quæ significabant auditum purum, & attentum animæ, obedientis DEO suo; alius habebat velum

pretiosissimum, distinctum varijs coloribus, & umbris, quod significabat virtutem silentij ac prudentiæ, pro occultandis & abscondendis donis, quæ anima accipit à suo DEO, usque ad tempus & occasiones, dum DEUS manifestaverit, se aliud vellet; alius habebat armillas, & brachia significantia oblivionem, & contemptum omnium rerum temporalium, & creaturarum, præter DEUM; alius cingulum, significans puritatem & castitatem; alius torquem, & alius denique coronam, representantes finem & præmium, quod DEUS ex sua bonitate & misericordia dabit animæ, quæ bene fuerit usâ donis acceptis, ab ipsius misericordia, & ex Divina ejusdem manu.

Visis his omnibus thesauris, mea anima obstupuit, & vehementissimè fuit confusa. Interea meus sanctus Angelus Custos, accedentibus ad me istis sanctis Angelis, mihi imponebat singula illa cimelia, suo loco, quod ego vix videbam, vel intelligebam, siquidem mea anima erat notabiliter afflictâ, timens, ne in aliquo erraret. Mansi in eo statu aliquamdiu, & idem meus sanctus Angelus Custos, mihi subito omnia rursus abstulit suo ordine, persuitque illa dona in manibus sanctorum Angelorum, à quibus ipsa acceperat, & illi ea receperunt, ac reposuerunt in suo scrinio, quod cum magno gaudio omnium ibi præsentium dederunt ac tradiderunt sancto Angelo meo Custodi, qui acceptum servavit in se ipso, cum demonstratione singularis gaudij, ac lætitiæ in Domino; cui cum ipse magnas ageret gratias pro tot misericordijs & auxilijs, quæ conferebat animæ sibi commissæ, ut illam custodiret, regeret, atque gubernaret ipsius nomine, ego stupebam, mirabar, atque confundebar sicut antea, ideoque non dicebam ullum verbum amplius, quasi nihil horum mihi accidisset. Et cum viderem sanctos Angelos, qui attulerunt illum thesaurum, non abeuntes, ac si aliquid expectarent, quod mihi non incidebat, tandem sanctus meus Angelus Custos, & quatuor mei Domini, videntes me ita abstractam, mihi dixerunt, quasi me vellent expergefacerè:

Soror

Y y 2

Soror, quid agis? qualem te exhibuisti erga Dominum, & non meministi, neque tibi in mentem venit, ut illi significares, quòd agas ipsi gratias, & illum benedicas pro tantis misericordijs, quantas tibi præstitit per hos Dominos Principes, quorum manibus tibi misit sua dona? Nonne vides, esse inurbanitatem, quòd illos permitas expectare, & hîc detineas? Hoc audito videbar mihi veluti expergisci ex somno, & coniectis seriò ac fixè oculis in eos sanctos Angelos, qui adveniant cum thesauro, dixi illis: Principes Legati Cœlestes, per Dominum, quem adorant, & cui serviunt, ignoscant mihi meam tepiditatem, & dicant Domino DEO nostro Majestatis, quòd indigna ipsius serva, illi significet, se ei agere infinitas gratias, illumque laudare pro eo, quod est in se ipso, & pro infinita ejusdem Omnipotentia, Majestate, ac Magnificentia, proque eo, quod est, ac fuit erga nos suas pauperes creaturas, exhibendo omnibus suam misericordiam, præbendoque singulis speciatim auxilia & subsidia necessaria ad suam salutem ac majorem profectum, & præsertim huic suæ ancillæ indignæ, ac miserabili, quæ non utendo illis, quemadmodum tenetur, ea dissipat, tanquam vas argillaceum malè excoctum. Et cum Divina Majestas sit tantus Rex ac Dominus, & Monarcha cœli ac terræ, sitque tam infinitè bonus, per istam tantam gratiam & misericordiam, quam nunc denuò mihi præstitit, peto ab ipso aliam, quæ est Divina ejusdem gratia & favor, ut utar secundùm ejus acceptabilissimam voluntatem, omnibus ejus misericordijs ac donis, nè perdam meâ culpâ, & negligentia thesauros ac divitias, quas ex ipsius Divina manu suscepi. Hoc ab ijs peto, & rogo, ut dicant, meo nomine, Domino Majestatis. Illi sancti Angeli audiverunt attentè meum nuntium, & responderunt mihi, se ita facturos: quod mihi vehementer placuit, quia videbar mihi pro mea paupertate & exiguitate retribuisse, quantum poteram, nostro magno DEO ac Domino, à quo acceperam illa dona.

Sed ijdem sancti Angeli dixerunt subi-

tò: Soror nostra, & præter hoc, quod significas Domino Majestatis, quale donum illi offers, ut gratiam te exhibeas pro magnis, quæ ipse tibi modò per nos misit? Et hoc dicto unus ex illis Dominis, qui primario aperuerat scrinium, ut inde exponeretur thesaurus, ac postea illum in eo reposituerat, & clauferat, protulit quandam elegantissimam ac pretiosissimam pelviam, dixitque: Soror nostra, da nobis huc aliquid, & pone hîc quodpiam donum tuâ manu, ut illud feramus, ac præsentemus magno Regi, nomine tuo: æquum enim est, ut qui aliquid accipit, respondeat pro suis viribus illi, cui est obligatus: Noli nos dimittere ita vacuos, cum solo nuntio. Quando mea pauperula anima audivit hoc dici propter apprehensam suam tantam exaggeratam miseriam, ac paupertatem & vilitatem, incredibiliter indoluit, & tunc afflicta, dixitque: Mei Domini, sciant, me esse pauperrimam, & miserabilissimam creaturam omnium, quas habet Dominus DEUS noster Majestatis, ac proinde nihil habere offerendum meo Domino, quod non acceperim ex ipsius manu, & hoc ipsum, quantum in me est, dilaudavi & impendi perperâ: ideòque nescio, quid illi offeram, quod ipsi placeat, sique gratum, & quod ei etiam non obtulerim. Hac omnia audiebat attentè sanctus Angelus meus Custos, qui erat mihi valde vicinus, & secretò alloquens arcano quodam modo meam animam, dixit illi: Soror, offer nunc denuò tuo magno Regi ac Domino tuum cor, & tuam animam. Tunc ego ex illa admonitione mei sancti Angeli, ceppi solatium in Domino, quia mihi admirabiliter placebat, quod dicebat, eratque maximè conveniens voluntati meæ ac indigentia, unde illis dixi: Legati cœlestes, mei Domini, nescio quid possim offerre Domino Majestatis, quod ipsi jam non obtulisset, sicut dixi: sed nunc denuò offero Divinæ Majestati meam animam & cor; ut Divina Majestas per suam Bonitatem ac misericordiam illud destruat ac innovet, creetque in visceribus meis spiritum novum & humilem. Vehementer nobis placet, Soror, tuum munus (dixerunt illi san-

li sancti Angeli) nos illud acceptamus DEI nomine. Aspexit me tunc meus sanctus Angelus Custos, unde cognovi, quod vellet auferre cor meum pro munere, sicut fuerat promissum; & propter illam meam apprehensionem, naturaliter incipiebam deficere meis viribus naturalibus. Videns id sanctus Angelus meus Custos, accessit ad me, dixitque mihi: Eja Soror, noli animo concidere, quia munus, quod das Domino, non est cor carneum, sed spirituale, & cor cordis, quod sunt affectus vehementes ac ardentis erga DEUM, quos iste Dominus infundit animæ, per suam infinitam bonitatem. Atque istud est cor, quod nunc offeres DEO; nè igitur exanimemur. Et cum hoc ultimum diceret, posuit manum ad meum latus sinistrum, absque meo dolore; imò potius cum maximo levamine; & quando illam amovit, vidi quod in ipsa haberet quandam figuram cordis, instar carbonis igniti, & habitentis colorem rubini pretiosissimi ac splendidissimi, tribus auri purissimi zonis circumdati, videbaturque summi esse pretij, & va-

loris. Meus sanctus Angelus illud cum maximo gaudij & stuporis indicij dedit ac obtulit ijs sanctis Angelis, quod ipsi pariter servaverunt, cum majoribus demonstrationibus admirationis ac lætitiæ, posueruntque in pelvi, quam in hunc finem habebant; Et postquam mihi valedixissent quam amantissimè, atque egissent admirandis verbis gratias (quæ ratione sunt consolati meam animam) abiverunt, valedicentes etiam meo sancto Angelo, & quantum meis Dominis. Fui recreata, & valde obstupui talia DEI opera. Paulo post autem reversus est ad me sanctus Angelus meus Custos, dixitque mihi admirandus: Quid tibi videtur, Soror, de huiusmodi operibus DEI, & de talibus misericordijs, quales tibi præstat? Bene te sibi obstrinxit Divina Majestas, ut des pro illo, ac ad ipsius libitum vitam, si opus esset, sisque resignata ex toto tuo corde ac anima, in eius acceptabilissimam voluntatem, ut in te exequatur omnia, quæ voluerit, pertinnerintque ad ipsius gloriam, & obsequium.

CAPVT II.

Quomodo illi DEUS manifestaverit magnam potentiam & curam Angelorum, in ipsa protegenda contra demones, iisque castigandis, & de rebus notatu dignis, quæ illi ea in re evenerunt cum S. Michaële, & S. Gabriele; nec non insignibus gratijs, quæ ei ab ipsis fuerunt exhibitæ.

Ed specialiter DEUS voluit manifestare Famule sue magnam potentiam; quam habent Angeli, ad omnia peragenda, quæ illis injunxit, præsertim contra demones, ad reprimendas ipsorum furtas, & puniendos eorundem excessus.

§. I.

QVadam vice, ait, mihi comparuit vastissimus fluvijs, & Angelus, qui uno solum pede in illud inmissis detinebat

ipsum furiosum impetum, ut significaret se eadè facilitate posse virtute divinâ detinere impetum nostrarum tribulationum & molestiarum. Aliàs vidi magnam rotam, plenâ innumeris novaculis, representantibus hostes, qui nos persequantur in mundo: me verò stupente & interrogante, quis ab illis futurus esset immunis, subito quidam Angelus illam, me inspectante, quamcivissimè destruxit, dicens, quod eâ facilitate, quâ ille destruxerat istam rotam, possit DEUS liberare ab ijs periculis; & ipsemet Dominus mihi dixit, gratiam DEI, & bonam voluntatè hominis ex illis eruere.

Yy 3

Ue.